

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön: Käre Jesus, lär oss vad det är att vara listiga som ormar och oskyldiga som duvor. Amen.

9:e söndagen efter Trefaldighet. Predikan har temat "Som får bland vargar". Matt 10:16–22:

[Jesus sade:] 16 Se, jag sänder er som får in bland vargar. Var därför listiga som ormar och oskyldiga som duvor. 17 Akta er för människorna. De ska utlämna er åt domstolar och piska er i sina synagogor. 18 Ni ska föras inför ståthållare och kungar för min skull, för att vittna inför dem och hedningarna. 19 Men när de utlämnar er, bekymra er då inte för hur ni ska tala eller vad ni ska säga. Det kommer att ges åt er i den stunden, 20 och då är det inte ni som talar, utan er Fars Ande som talar genom er.

21 En bror ska utlämna sin bror till att dödas och en far sitt barn, och barn ska göra uppror mot sina föräldrar och döda dem. 22 Ni kommer att bli hatade av alla för mitt namns skull. Men den som håller ut till slutet ska bli frälst.

För 50–60 år sedan, under min studietid, nåddes vi av dystra informationer via en tidskrift, Ljus i öster, som berättade om förföljelser av kristna i det dåtida Sovjetunionen och andra kommunistländer. En luthersk präst i Rumänien, Richard Wurmbrandt, skrev en bok med titeln Torterad för Kristi skull, som berättade hur kommunisterna systematiskt torterade kristna och utnyttjade ett förfärligt system att låta barn verka som angivare av sina föräldrar för att avslöja i vilka familjer man hade biblar och lärde barnen om Jesus.

Eftersom Finland då var under press, det som vi kallar finlandiseringen, tillät landets styrande inte någon öppen information om det här. Wurmbrandt skulle besöka Finland men kyrkans ledare vågade inte ta emot honom.

Den tiden öppnades våra ögon för sanningen i den profetia som Jesus ger oss i dagens text. Just ett sådant utlämnande av egna familjemedlemmar som Jesus talar om hände då i kommunistdiktaturena.

Hur är det i dag? Vi får tacka Gud att vi inte behöver uppleva sådana tragedier i vårt eget land. Men det händer också i dag i många länder, som Kina och Nordkorea. Och i Pakistan blir unga människor avrättade för att de har omvänt sig från islam till kristendomen och frimodigt träder fram med sin bekännelse. Och det finns mer, som vi snart ska se.

Så var det redan under apostlatiden. Jesu ord gick snart i uppfyllelse. I dag frågar vi oss, hur de klarade av att uthärda sådant? Vad var drivkraften? Skulle vi stå emot förföljelse med sådan fasthet som apostlarna, och så som man gör i dagens martyrkirkor? Är vi beredda om sådant skulle bli verklighet också bland oss?

Vi ska se vad apostlarna och de andra kristna under urkyrkans förföljelsetider hade för drivkraft. Sedan ska vi fråga hur vi själva kan tillämpa ordet om att vara listiga som ormar och oskyldiga som duvor, när vi möts av lidande för Kristi skull.

Apostlarnas drivkraft

Till att börja med får vi konstatera att också Jesu närmaste lärjungar var svaga människor. De tog verkligen till sig förmaningen att akta sig för människorna. De låste in sig. De aktade sig verkligen för att utmana fienderna när Jesus blev fångslad, och under de femtio dagarna innan de fick kraft av Den Helige Ande på pingsten.

Men då, 50 dagar efter påsk, skedde en radikal förändring. Då gick de plötsligt ut bland människorna och vittnade frimodigt om Jesu död och uppståndelse. Petrus och Johannes kunde djärvt säga till judarna, att det var de som hade korsfäst Messias (Apg 3:13–15):

Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhärligat sin tjänare Jesus. Ni utlämnade och förnekade honom inför Pilatus när han hade bestämt sig för att frige honom. Ni förnekade den Helige och Rättfärdige och krävde att få en mördare fri! Livets furste dödade ni, men Gud har uppväckt honom från de döda. Det är vi vittnen till.

Tänk vilken frimodighet: "Livets furste dödade ni." Alla hade i gott minne hur Jesus blev kors-

fäst. Några av dem hade själva stått där och ropat: "Korsfäst!"

Då trodde judarnas ledare att de hade lyckats göra sig av med den farlige mannen som sade sig vara Messias. Men i stället möttes de av kraftfulla lärjungar till honom, drivna av en oanad styrka. Där fanns ingen tvekan, ingen rädsla: *Livets furste dödade ni, men Gud har uppväckt honom från de döda. Det är vi vittnen till.*

Den här djärva förkunnelsen mötte motstånd. Petrus och Johannes greps och ställdes nästa dag inför Stora rådet. Där upprepar Petrus samma predikan om hur Jesus blev korsfäst och att han uppstod, men han fortsätter sedan med ett revolutionerande vittnesbörd (4:12):

Hos ingen annan finns frälsningen, och under himlen finns inget annat namn som människor fått genom vilket vi blir frälsta.

Det är det här det handlar om! Det finns ingen annan väg till Gud! Det finns ingen annan väg till frid och välsignelse, ingen annan chans att undkomma helvetets pina. Därför måste det här predikas, även om följden blev fängelse och rentav död. En av apostlarna, Johannes bror Jakob, blev halshuggen på grund av det här. Men slutade man för det? Nej. Man visste att det inte fanns något annat som var värt att leva för. De visste att lidande och död i det jordiska livet, en kort tid, var mindre viktigt än att hamna i helvetet i evighet.

Det hade Den Helige Ande lärt dem. Han visade dem den fulla betydelsen av Jesu död och uppståndelse. Nu kunde de inte tuga. Nu fick Stora rådet och överstepräster förbjuda dem hur mycket de ville. Apostlarna fortsatte att predika och undervisa.

Och Gud kunde använda t o m terrorister för det här. När vi läser om vad Paulus sysslade med innan han blev omvänd så var det ungefär det samma som det som sovjetmilisen sysslade med. Han var lika övertygad som de att han gjorde det rätta när han med list sökte upp kristna verkade för att de skulle avrättas eller tvingas förneka sin Frälsare.

Men Paulus ställdes själv mot udden och blev en apostel, som med stor frimodighet vittnade inför landshövdingar och kungar, precis som Jesus hade förutsagt. Så mäktig är Gud.

Vår egen tid

I dag är våra blickar riktade mot den muslimska världen. Det håller på att utvecklas ett hat mellan de gamla kristna länderna och de muslimska länderna. Några enstaka provokatörer har genom koranskändningar tänt eld på folkmassor i Mellanöstern, och vi har inte sett vart det kan leda.

Det finns kristna som försöker tona ner motsättningarna mellan muslimer och kristna genom att lyfta fram det som är gemensamt. De säger att vi tror på samma Gud. Men de som insett vad islam verkligen står för och som har låtit döpa sig och bli kristna vet hur farligt det är. Koranen, islams heliga skrift, säger uttryckligen att den som överger deras heliga tro förtjänar döden. Här är ett par exempel:

"När ni möter dem, som äro otrogna, så halsugg dem tills ni anställt ett blodbad bland dem!"

"Troende! Bland era hustrur och era barn kan finnas de som är era fiender; var därför på er vakt emot dem!"

Talibanerna i Afghanistan går från dörr till dörr för att söka upp kristna och döda dem, precis som Saulus gjorde före sin omvändelse. I Pakistan dödades den 12-årige kristne pojken *Iftikhar* av fyra muslimer utan att de ställts till svars av myndigheterna. I Nigeria har mer än 52 000 kristna dödades för sin tro av islamister sedan 2009, över 18 000 kyrkor och 2 200 skolor har bränts ner. Fem miljoner kristna har tvingats från sina hem och bor i flyktingläger. I Indien har hundratals kyrkor förstörts och tiotusentals kristna har fördrivits från sina hem.

Jesu ord besannas särskilt i de här länderna: *Ni kommer att bli hatade av alla för mitt namns skull.*

Men hatet mot Jesu ord syns också i Finland. Den 22 augusti kommer anklagelserna om hets mot folkgrupp åter upp mot riksdagsledamot Päivi Räsänen och biskop Juhana Pohjola, den här gången i Helsingfors hovrätt. Det gäller deras vittnesbörd om vad Bibeln säger om homosexualitet. De hade i fjol friats i tingsrätten.

Det finns en skriande kontrast mellan Päivi Räsänens frimodiga bekännelse till Bibeln och

folkkyrkans biskopar som inte vågar stå för vad Bibeln säger, eftersom de då skulle riskera att råka ut för just de följder som Jesus talar om, och som Räsänen och Pohjola råkat ut för. De kan inte tänka sig att bli utsatta för hat från alla.

Men vi kan ställa frågan till oss var och en: är vi beredda att försvara Guds ord och vittna om vår Frälsare till vilket pris som helst? Ser vi våra medmänniskors eviga ve eller väl så dyrbart att vi kan offra vårt eget liv och vårt namn för att någon ska bli frälst från vredesdomen?

Hur ska vi handla?

*Se, jag sänder er som får in bland vargar.
Var därför listiga som ormar och oskyldiga
som duvor.*

Det är inte lätt att vara ett får som hotas av vargar. Ändå är det precis vad vi kristna är. Vargar kommer med våld. Deras avsikt är att röva och döda. Men det finns inte bara uppenbara vargar, som kommer med en öppen fientlighet.

I Apg 20 läser vi hur aposteln Paulus varnar för att det ska komma vargar mitt ibland oss, "från er egen krets". Sådana vargar är farligast, för de väcker lätt vårt förtroende. Och när de har väckt vårt förtroende med "fina ord och vackert tal" (Rom 16:18) så är faran där att vi vacklar och dukar under för deras anfall.

Sådana angrepp ska bemötas på två sätt.

Det första är med ormens list. Då menas inte att man gör som ormen i paradiset, som med sin list undergrävde Guds ord, utan genom att använda vårt förnuft och de gåvor Gud har gett oss att avslöja attackerna på vår tro. Och där finns särskilt två utsatta områden i vår tid som vi måste bevaka på Guds Ords grund: den kristna skapelseordningen i hem och familj, och evolutionsläran. Båda går tillbaka på tilltron till Guds Ords auktoritet.

I båda fallen har djävulen sina medarbetare inom de kristnas egna led. I många fall är det säkert så, att goda kristna är omedvetna om faran med att låta sig ledas från Ordet, men hur det än är måste vi kämpa med öppna vapen och utan att förtröttsas.

Att motsäga dessa farliga angrepp brukar kallas *apologetik*, trons försvar. Vi behöver lära oss hur fienden tänker. Vi måste avslöja fiendens strategier. Vi ska inte vara rädda att gå in i striden mot dessa vargar.

Det andra sättet är att vara oskyldiga som duvor. När apostlarna hotades och förbjöds att undervisa om Jesus fortsatte de att göra det. Det verkade ju helt befängt, att så snart de hade släppts ur fängelset med förbud att undervisa i Jesu namn, så gick de tillbaka till templet och predikade! De handlade precis tvärtemot det som förnuftet sade dem. Det var en princip som gick över deras planer och förnuftets strategier. "Man måste lyda Gud mer än människor".

I detta litade de på Guds beskydd. De var oskyldiga som duvor. Men de räknade inte med att han i allt skulle bevara dem från det onda. De hade hört Jesu ord: Det ska gå lärjungen som det gick deras Mästare. Men de visste, att deras martyrdöd inte var någon verklig död. Deras lidande var inget verkligt lidande. Det verkliga lidandet är att vara utan Gud och utan hopp för evigheten. Har vi Gud med oss betyder det andra föga.

I den ena av Evangeliska folkhögskolans två lystringssånger, som vi sjöng flitigt förr i tiden, ingår en vers som några ibland brukar haja till för, men som uttrycker just denna sanning, precis i vårt tidsläge:

*Det betyder föga om på jorden
man ej ärad eller aktad är,
om man världens avskrap här är vorden,
blott man Herrens namn i skölden bär.*

Vad var Paulus och Silas annat än världens avskrap när de torterades och sattes i stocken i fängelset i Filippi? Ändå sjöng de lovsånger. Strax därpå skulle Guds ord predikas till glädje och välsignelse, och fångvaktaren blev döpt med hela sitt husfolk.

Kära kristna vän! Låt inte tidens oro och våldsamheter göra dig betryckt så att du tappar modet! Just i en tid som vår vill Gud föra människor från hopplöshet till hopp, från otro till tro, från död till liv. Och han vill använda dig som redskap! När människor runt omkring uttrycker oro och misströstan, får vi som kristna se fram emot de tider, när vi ska få möta

Herren, och med det perspektivet får vi vara helt trygga. Och då får vi berätta att också de andra har precis samma trygghet inom räckhåll, för Jesus är allas Frälsare.

Tänk inte att du är för svag. Tänk inte att du inte har fått utrustning. Du är stark, för du har den Allsmäktiges fulla rustning till hands. Du har löftet att han ska ge dig orden du ska tala. Du har löftet att den som håller ut intill änden ska bli frälst. Det är inte din kraft det kommer an på, utan på Honom som är mäktig i de svaga.

Du har nämligen ett budskap att berätta som är starkare än döden: budskapet om att Livets furste, som vi har dödat med våra synder, har uppstått, lever och regerar mitt i denna onda värld. Han har köpt oss med sitt blod för att vi ska vara hans egna. Låt oss då hålla oss fast intill honom. Låt oss med glädje och frimodighet vara goda förvaltare av hans nåd. Hans är äran och makten, från evighet till evighet. Amen.

Bön: Helige Ande, ge oss kraft att bära ut vittnesbördet om Jesus utan rädsla för vad som kan bli följderna. I Jesu namn. Amen.